

USNESENÍ

Městský soud v Praze projednal ve veřejném zasedání konaném dne 23. května 2019 **odvolání obžalovaného J. R. nar. [REDACTED]** proti rozsudku Obvodního soudu pro Prahu 2 ze dne 26. března 2019, sp. zn. 4 T 38/2018 a rozhodl

t a k t o :

Podle § 256 tr. řádu se odvolání **z a m í t á.**

O d ů v o d n ě n í :

1. Napadeným rozsudkem obvodního soudu byl obžalovaný J. R. uznán vinným zločinem týrání osoby žijící ve společném obydlí podle § 199 odst. 1, odst. 2 písm. d) tr. zákoníku, kterého se podle skutkových zjištění nalézacího soudu dopustil tím, že od blíže nezjištěné doby minimálně od r. 2015 do 4. 12. 2017 v [REDACTED] ve společně obývaném bytě nacházejícím se ve [REDACTED] patře bytového domu, se ke své matce, poškozené H. R. nar. [REDACTED] choval hrubě, přibližně jednou za dva týdny ji slovně urážel a ponižoval opakovaně v četnosti 8x až 10x do roka též fyzicky napadal, a to tak, že buď bezdůvodně, nebo poté, co mu poškozená něco vytkla či omítla zakoupit jím požadovanou věc, poškozené vulgárně nadával se slovy, že je „blbá“, „kráva“ a „svině“, poškozenou ponižoval tím, že na ni křičel, že je stará, že by si bez něho neporadila, současně jí hrozil, že jí nepůjde na pohřeb, že jí bude muset nasekat a přes zadek nějakou strčit, a aby si na něho dávala pozor, obžalovaný poškozené vyhrožoval přidružením polštářem při spánku, strašil jí a způsoboval jí nepříjemnosti, že jí škrtil zapalovačem, kterým zapaloval u prstu papír, který jí dával mezi prsty, a takto činil v jejím spánku, stříkal jí vodu do obličeje, a do postele, aby navodil její pocit, že se pomočuje, přičemž se též dožadoval toho, aby mu umožnila mít v bytě nahlášen trvalý pobyt, čehož nakonec dosáhl, a to pod pohrůzkou, že poškozenou jinak vyhodí z okna, a nebo si sáhne na život sám, čímž zamýšlel ji postrašit, dále poškozenou v některých případech při verbálních útocích úmyslně strčil svým tělem a nebo použil jiného fyzického a zejména drsného psychického násilí, a toto vyvrcholilo dne 4. 12. 2017 v odpoledních hodinách, kdy poté, co jej pouze poškozená žádala, aby již nebubnoval na buben, poškozenou udeřil paličkou od bubnu do vlasové části hlav, čímž jí způsobil drobnou krvácivou ránu na hlavě, která si vyžádala lékařské ošetření, a přestože se finančně nijak nepodílel na chodu domácnosti, direktivně rozhodoval o způsobu utracení peněz poškozené, pocházející z jejího starobního důchodu a současně rozprodával věci pocházející z domácnosti poškozené, při slovních a fyzických útocích měla poškozená z obžalovaného vždy strach, a proto se před jeho agresí často schovávala v koupelně bytu.

2. Za shora popsanou trestnou činnost byl obžalovaný soudem prvního stupně odsouzen k trestu odnětí svobody v trvání 30 měsíců, se stanovením zkušební doby podmíněného odsouzení v trvání 40 měsíců.

3. Proti tomuto rozsudku podal v zákonné lhůtě, tedy řádně a včas jmenovaný obžalovaný prostřednictvím svého obhájce odvolání, které směřovalo do všech jeho výroků. Soudu prvního

stupně vytýká zejména následující skutečnosti. Uvádí, že napadený rozsudek je založen na výpovědi poškozené, která byla opakovaně vyslýchána, přičemž v jejích výsleších byly značné rozpory, resp. rozdíly ve výpovědi, její výpověď je v rozporu s dalšími provedenými důkazy, uvedené soužití sice nebylo ideální, nedošlo však k žádnému týrání poškozené ze strany obžalovaného. Domnívá se, že nebylo postupováno v souladu se zásadou v pochybnostech ve prospěch obžalovaného, když celý rozsudek stojí na nepřímých důkazech a nevěrohodné výpovědi poškozené, a z těchto důvodů obžalovaný navrhuje, aby napadený rozsudek byl v celém rozsahu zrušen a on byl obžaloby zproštěn.

4. Městský soud v Praze jako soud odvolací podle § 254 odst. 1 tr. řádu přezkoumal zákonnost a odůvodněnost všech výroků napadeného rozsudku a správnost postupu řízení, které napadenému rozsudku předcházelo, a to z hlediska vytýkaných vad. K vadám, které nebyly odvoláním vytýkány, by odvolací soud přihlédl, jen pokud by měly vliv na správnost výroků, proti nimž bylo podáno odvolání a dospěl k závěru, že odvolání obžalovaného není důvodné. Zdejší odvolací soud v prvé řadě konstatuje, že řízení v této trestní věci není zatíženo procesní vadou, která by se projevila ve zkrácení práva obžalovaného na jeho obhajobu či v procesně vadném postupu při provádění důkazů, ať ve stadiu přípravného řízení nebo před soudem v hlavním líčení. Je zřejmé, že z hlediska ustanovení § 2 odst. 5 tr. řádu byla provedena naprostá většina potřebných a reálně dosažitelných důkazů, které mohly k objasnění skutkového stavu věci přispět a nalézací soud si tak vytvořil patřičný skutkový základ pro své věcně správné rozhodnutí. Se stejnou pečlivostí byly objasňovány okolnosti svědčící proti obžalovaného, jakož i okolnosti svědčící v jeho prospěch a shromážděné důkazy pak obvodní soud důsledně hodnotil v souladu s ustanovením § 2 odst. 6 tr. řádu, tedy podle svého vnitřního přesvědčení, založeného na odpovědném uvážení všech okolností případu jednotlivě, v jejich souhrnu i ve všech relevantních vzájemných souvislostech a následně byla učiněna logicky odůvodněná skutková zjištění a objektivní zhodnocení vyústilo ve výrok o vině obžalovaného J. R. Pokud nalézací soud v souladu s jednou ze stěžejních zásad našeho trestního řízení, tedy zásadou volného hodnocení důkazů, dospěl k výše uvedenému verdiktu s tím, že provedené důkazy mu k bezpečnému prokázání viny ve smyslu napadeného rozsudku plně postačují, nemohl městský soud do této individuální rozhodovací pravomoci a závažné individuální odpovědnosti obvodního soudu za spravedlivé a zákonné rozhodnutí jakkoliv zasahovat, bylo-li při rozboru důkazů postupováno podle shora citovaného procesního ustanovení a v souladu se zásadami obecné logiky, což je nepochybně tento případ. Odvolací soud by totiž nemohl podle § 258 odst. 1 písm. b) tr. řádu napadený rozsudek zrušit ani tehdy, kdyby snad sám na základě svého vlastního přesvědčení eventuálně chtěl některé důkazy hodnotit s jinými reálně v úvahu přicházejícími závěry. Vyhodnocení důkazů totiž výlučně spadá do kompetence a domény toho soudu, před kterým jsou důkazy prováděny, tedy soudu I. stupně a odvolací soud je tímto hodnocením vázán, jak plyne z ustanovení § 263 odst. 7 tr. řádu. Vzhledem k těmto skutečnostem je třeba plně akceptovat, že obvodní soud o trestné činnosti obžalovaného žádné pochybnosti nemá a v zájmu stručnosti na jeho racionální odůvodnění napadeného rozhodnutí, které jinak splňuje i všechny náležitosti na něj kladené ustanovením § 125 tr. řádu, odkázat a s tímto se senát zdejšího soudu v plném rozsahu ztotožňuje. Nalézací soud bezpečný základ pro svá skutková zjištění a pro závěr o vině stran zmíněného jednání u jmenovaného získal po logickém zhodnocení před ním provedených důkazů, když jeho vnitřní přesvědčení bylo přitom založeno na bezprostředních dojmech získaných z vystupování obžalovaného, poškozené a dalších svědků v hlavním líčení a stranou soud neponechal ani závěry

znaleckých posudků na obžalovaného a na poškozenou, jakož i skutečnosti a důkazy zjištěné a vyplývající ze shromážděných listinných důkazů. Obhajoba obžalovaného byla vyhodnocena jako nevěrohodná a účelová s tím, že nemůže obstát při srovnání s verzí poškozené a všech důležitých svědků (s výjimkou svědka U [redacted]) a zejména se závěry obou znaleckých posudků z oboru zdravotnictví, a to včetně provedených listinných důkazů. Správně učiněná skutková zjištění nalézacím soudem byla následně podražena pod relevantní normativní rámec. Závěrem k této otázce považuje odvolací soud za nutné podotknout ještě následující skutečnosti. Jak již bylo řečeno, lze se v plném rozsahu ztotožnit s adekvátním, pečlivým a detailním odůvodněním rozhodnutí obvodního soudu, přičemž je možno uvést, že výpovědi poškozené jsou v průběhu celého trestního řízení zcela konstantní a konzistentní, poškozená vypovídá stále stejným způsobem z hlediska obsahu své výpovědi a tato výpověď je dotvrzována taktéž spontánní a bezprostřední výpovědi svědkyně B [redacted] R [redacted] (bývalé manželky obžalovaného, resp. bývalé snachy poškozené), dále výpovědi svědkyně P [redacted] která potvrzuje i zranění poškozené, výpověďmi svědků M [redacted] B [redacted] a D [redacted] (sousedů obžalovaného a poškozené), kteří popisují k jaké zásadní změně došlo po nastěhování obžalovaného do bytu poškozené před cca 3 lety, kdy bylo slyšet hluk, rámus, hádky a další z bytu poškozené, kde před příchodem obžalovaného k ničemu obdobnému nedocházelo, přičemž všechny tyto skutečnosti a zjištění jsou nepřímou potvrzovány i závěry znaleckých posudků z oboru zdravotnictví, resp. psychiatrie a psychologie, ze kterých zejména vyplývá, že v případě poškozené i přes její vysoký věk, není nijak narušena její schopnost řádně vnímat fakta, tyto reprodukovat, není nijak narušena její paměť a nemá sklony k fabulaci. Naopak i přes uvedené skutečnosti ke svému synovi – obžalovanému, má i nadále silnou pozitivní citovou vazbu. Odvolací soud dospěl k závěru, že skutečně pokud se týká výpovědi poškozené, která ve věci vypovídala opakovaně, nebyly zjištěny žádné zásadní rozpory mezi jejími tvrzeními, její výpověď je nepřímou v podstatných náležitostech potvrzována výpovědi její bývalé snachy, a především i výpovědi zcela nezávislé svědkyně ve věci nezaujaté, tedy P [redacted] a i výpověďmi svědků z řad sousedů. Znalecký posudek týkající se poškozené a přiložené listinné důkazy taktéž dotvrzují fakta uváděná ve výpovědi svědkyně H [redacted] R [redacted]. Pokud se týká výpovědi svědka U [redacted] je třeba připomenout tu skutečnost, že se jedná o osobu závislou prostřednictvím bydlení na osobě obžalovaného a vzhledem na tyto skutečnosti, lze o jeho věrohodnosti zcela důvodně pochybovat. Vzhledem ke všem těmto skutečnostem nemá odvolací soud žádných pochybností o výroku o vině v napadeném rozsudku. Z podnětu odvolání podaného obžalovanou přezkoumal odvolací soud též výrok o trestu a hodnotil, zda uložený trest odpovídá zásadám uvedeným v ustanovení § 38 a § 39 tr. zákoníku. K tomu je možno uvést, že v rámci zákonného rozpětí trestní sazby stanovené u § 199 odst. 2 tr. zákoníku, tedy trestu odnětí svobody od 2 do 8 let, je uložení podmíněného trestu odnětí svobody v trvání 30 měsíců, se stanovením zkušební doby 40 měsíců, trestem nepochybně velmi přiměřeným, až mírným, když délka trestu byla stanovena téměř na samé dolní hranici zákonné trestní sazby tedy v délce 2,5 roku i přes skutečnost, že obžalovaný měl páchat trestnou činnost po dobu několika let, přičemž měl svou matku opakovaně napadat fyzicky 8x – 10x za rok, která není v trestu zohledněna a s ohledem na tato fakta, je tento trest, trestem ryze a pouze výchovným, který má mít na obžalovaného odstrašující účinek, který fakticky zohledňuje dosavadní bezúhonnost obžalovaného, který dosud nebyl v minulosti soudně trestán, když na druhé straně u něho nebyly zjištěny žádné jiné polehčující okolnosti. Tato skutečnost, zejména výchovný účel trestu, který obžalovaného nijak bezprostředně fakticky nepostihuje a nekriminalizuje jeho osobu, je zohledněna i v délce zkušební doby podmíněného odsouzení

v trvání 40 měsíců, která je v rámci rozpětí zákonné trestní sazby od 1 roku do 5 let byla uložena mírně v horní hranici zákonného vyjádření. Uvedený druh a výše trestu je trestem, který s ohledem na svou mírnost zohledňuje především dosavadní bezúhonnost obžalovaného, když na druhé straně ostatního hlediska účelu trestu, nejsou příliš naplňována, avšak v důsledku absence odvolání státního zastupitelství toto pochybení nalézacího soudu v otázce ukládání, výše a druhu/s dohledem či nepodmíněně/ trestu odnětí svobody, nemohl odvolací soud nijak zhojit a napravit.

5. Vzhledem ke všem výše uvedeným skutečnostem bylo proto rozhodnuto tak, jak je patrné ve výrokové části tohoto usnesení, a odvolání obžalovaného bylo jako zcela nedůvodné zamítnuto.

P o u č e n í :

Proti tomuto usnesení není další řádný opravný prostředek přípustný.

Lze však proti němu podat ve lhůtě dvou měsíců od jeho doručení dovolání prostřednictvím soudu, který ve věci rozhodoval v prvním stupni (§ 265e tr.ř.). O dovolání rozhoduje nejvyšší soud (§ 265c tr. ř.). Právo podat dovolání přísluší nejvyššímu státnímu zástupci na návrh krajského nebo vrchního státního zástupce a nebo i bez takového návrhu pro nesprávnost kteréhokoliv výroku rozhodnutí soudu, a to ve prospěch i v neprospěch obviněného, dále obviněnému pro nesprávnost výroku rozhodnutí soudu, který se ho bezprostředně dotýká (§ 265d odst. 1 tr.ř.). Obviněný tak může učinit pouze prostřednictvím obhájce (§ 265d odst. 2 tr.ř.). Podání obviněného, které nebylo učiněno prostřednictvím obhájce, se nepovažuje za dovolání, byť bylo takto označeno. V dovolání musí vedle obecných náležitostí podání (§ 59 odst. 4 tr. ř.) být uvedeno, proti kterému rozhodnutí směřuje, který výrok, v jakém rozsahu i z jakých důvodů dovolatel napadá a čeho se domáhá, včetně konkrétního návrhu na rozhodnutí dovolacího soudu s odkazem na zákonné ustanovení § 265b odst. 1 písm. a) – l) nebo § 265b odst. 2 tr.ř., o které se dovolání opírá. Nejvyšší státní zástupce je povinen v dovolání uvést, zda je podává ve prospěch nebo v neprospěch obviněného. Rozsah, v němž je rozhodnutí dovoláním napadáno a důvody dovolání lze měnit jen po dobu trvání lhůty k podání dovolání.

V Praze dne 23. května 2019

JUDr. Jaroslav P y t l o u n , v.r.
předseda senátu

Zuzana
Králová

Ustanovení
č. 182/2019 Sb.
Zákoník
č. 182/2019 Sb.
Zákoník
č. 182/2019 Sb.
Zákoník
č. 182/2019 Sb.
Zákoník
č. 182/2019 Sb.

Shodu s prvopisem potvrzuje Zuzana Králová